

NEM-HELYEK

Szentpéteri Márton

A nem-hely része a térnek.

Része a térnek ugyan, de nem lakjuk be azt.

Része a térnek, de nem valódi hely, csak a helyek közötti tér átmeneti eleme. Afféle kötőanyagot alkot: látszólag tartalmatlan, élettelen teret a belakott, megélt terek között.

Élettelen teret, amelyik azonban saját – a mindennapi élet elől rejtett – életet él. Látszólag szükségtelen tárgyak és terek életét.

Eldobott cigarettacsikk, újságpapír és nejlonzacskó, éjszakára ott feledett járművek, pihenő szerszámok, gaz és utcabútorok, zegzugok a házak között, óriásplakátok állványai, utcai gépészet, effélék alkotják a nem-helyek magányos kulisszáit.

Amit nappal észre sem veszünk, olyannyira természetes részei mindennapjaink épített környezetének; éjjel kesztyűként kifordított világban formálják a nem-helyek életét.

A nem-helyeket nem a szemlélő logikája szerint kell elképzelnünk.

Látni, szemlélni ugyan lehet azokat, de pontosan megérteni benső értelmüket mindaddig nem, amíg át nem adjuk magunkat a nem-helyek tárgyias, személytelen lírájának. S talán akkor sem. Mert itt nem számít az „én”, az „engem”, a „nekem”, a „tőlem”, s az „enyém”. Itt minden rajtunk kívül való, tőlünk magabiztosan független.

A nem-helyek éjjeli világában maga az emberi test is csupán tárgy, kulissza; nem számít érző valójában. Éppen ez az, amiért a hajléktalanok, a nem-helyek népe olyannyira más, mint azok, akik nap mint nap kulcsra zárják maguk mögött lakásuk ajtaját, s átlépnek a nem-helyek és helyek világát elválasztó küszöbön.

A küszöbön innen és a küszöbön túl két külön világ terül el.

Odakint bármi megtörténhet, mert odakint mi magunk is tárgyak vagyunk csupán, mint az eldobott cigarettacsikk, vagy a szél felkapta nejlonzacskó a bevásárlóközpont oldalában.

Villamosmegálló, Petőfi híd Tram stop under Petőfi Bridge 2005

NON-PLACES

Márton Szentpéteri

The non-place is part of the space.

It's part of the space, but we don't live in it.

It's part of space, but it's not a real place, it's the transitional part of the space between places. It's a kind of matrix: it's lifeless, apparently unsubstantial space between the spaces, we live in.

It's a lifeless space, which lives its own life, hidden away from the everyday life. It lives the life of the useless objects and spaces. Thrown away cigarette-ends, newspapers and nylon bags, cars forgotten for the night, resting tools, weed and street-furniture, nooks and corners between houses, stands of posters, mechanics of the streets. These kind of things create the lonely scenes of the non-places.

We don't notice it in the day-time, because it's a natural part of the built environment. At night it forms the life of the non-places, like a turned out glove.

We mustn't imagine the non-places by the logics of the observer.

We can see and observe them, but we can't understand their inner meaning, until we abandon ourselves to the objective and impersonal lyricism of the non-places. Maybe even then we can't. Because the 'I', 'me', 'for me', 'from me', and 'mine' doesn't count here. Everything is beyond us, confidently independent from us.

In the nightly world of the non-places, the human body is only an object, a scene, it doesn't count in its sensory being. This is why the people of the non-places, the homeless are so different from the people, who turn the key on their doors every day, and cross the threshold, which divides the world of the non-places and the places.

There are two worlds hence and beyond the threshold. Out there anything can happen, because out there we are only objects, like the thrown away cigarette-end, or the nylon bag snatched by the wind at the side of a shopping centre.

Kerékpárút, Széchenyi-Lánchíd Bicycle road under Széchenyi Bridge 2004